

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (86)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 11 лютого 1983 року.

Ціна 1 коп.

НА РІВЕНЬ ВИМОГ СЬОГОДЕННЯ

НАБЛИЖАЮТЬСЯ ЗВІТИ І ВИБОРИ В ОРГАНАХ НАРОДНОГО КОНТРОЛЮ

Незабаром в органах народного контролю розпочнеться звітно-виборна кампанія. Вона проходитиме в обстановці всенародної боротьби за успішну реалізацію рішень XXVI з'їзду КПРС і листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК нашої партії, які вимагають корінного перелому в проведенні курсу на інтенсифікацію і підвищення ефективності виробництва, рішучого зміцнення на всіх ділянках партійної державної і трудової дисципліни, підвищення особистої відповідальності кожного з нас за неухильне додержання загальнодержавних, загальнонародних інтересів.

В кінці 1980 року до складу груп народного контролю ВПІ було обрано понад 160 чоловік. 44 проценти з них — комуністи. Народні дозорці інституту в своїй повсякденній роботі зосереджували головну увагу на виконання постанов партії і уряду в справі виховання і підготовки в стінах вузу висококваліфікованих кадрів для різних галузей народного господарства країни.

Структура народного контролю ВПІ така: головна група у складі 35-ти чоловік, 5 факультетських груп і три групи структурних підрозділів. Головна група народного контролю розподілена на 6 секторів: учбовий (зав. сектором Б. І. Мокін); науковий (зав. сектором В. А. Огородніков); побутовий (зав. сектором Л. П. Середя); економічний і бережливості (зав. сектором В. А. Климчук); організаційної роботи і гласності (зав. сектором В. Г. Нахаччук); і сектор адміністративної та господарської діяльності (завідуючий В. І. Салімовський).

Народні дозорці допомагали партійним організаціям вузу в мобілізації сил та засобів на виконання всіх тих завдань, що стояли перед вищою школою, виявляли недоліки, пропонували шляхи для їх швидкого усунення.

Особливо хочеться відмітити роботу таких секторів як економічний і бережливості (завідуючий В. А. Климчук), адміністративної та господарської діяльності (завідуючий В. І. Салімовський) та наукового сектору (завідуючий — доктор технічних наук В. А. Огородніков).

Зараз в ході підготовки до звітно-виборної кампанії в органах народного контролю слід забезпечити високий політичний і організаційний рівень проведення виборів, атмосферу високої вимогливості і діловитості, провести вибори під знаком підвищення ролі і відповідальності народних дозорців, зосередити максимальну увагу на тому, яку участь вони беруть у перевірках виконання директив партії і уряду.

Звіт вимагає принципової оцінки зробленого. Адже не завжди групи народного контролю і окремі дозорці проявляли необхідну ініціативу і наполегливість. Не завжди приділяли належну увагу економічній та бережливості матеріальних трудових і фінансових ресурсів, забезпеченню схоронності соціалістичної власності. Не завжди в полі їх зору стояли головні питання. Не рідко народні дозорці обмежувалися в своїй роботі тільки констатацією недоліків, не вживали дійових заходів по запобіганню фактам недисциплінованості, безгосподарності тощо.

Не всі перевірки доводилися до кінця, не всі вони були ефективними. Всі ці питання повинні стати предметом ділового і зацікавленого обговорення на звітно-виборних зборах. Адже не секрет, що сектор побутовий головної групи народного контролю (завідуючий т. Л. П. Середя) за звітно-виборний період працював значно нижче своїх можливостей. Тому й не дивно, що до цього часу не вирішено питання з вентиляцією учбових і службових приміщень нашого інституту. І це не дивлячись на життєву необхідність введення в дію вентиляційної системи, на наказ ректора № 248 від 10 липня 1981 р. «Про міри по забезпеченню вентиляції приміщень».

П'ять разів це питання порушувало на своїх сторінках наша газета, а віз, як мовиться, і нині там. Ніяких зрушень по забезпеченню чистим повітрям наших аудиторій з боку адміністративно-господарської частини не відмічається. І чи будуть такі зру-

шення в майбутньому — не відомо. А йдеться ж про здоров'я студентів і співробітників.

7-го грудня 1982 року комісія групи народного контролю адміністративного управління складала акта про незадовільне опалення приміщень деканату заочного факультету. Батареї центрального опалення тут постійно холодні. Співробітники змушені користуватися електричними опалювальними приладами, що не дає необхідного ефекту і призводить до перевитрат електричної енергії.

На жаль таких прикладів, коли сигнали народних дозорців залишаються поза увагою, можна було б навести чимало. Гласність — один з найголовніших ленінських принципів контролю. Освіта, збори колективу на яких звітуватимуть народні дозорці мають проходити при масовій аудиторії, щоб разом з аналізом роботи групи поговорити по-діловому про справи в колективі, його здобутки і недоліки, назвати їх конкретних винуватців, з'ясувати шляхи виправлення недоліків.

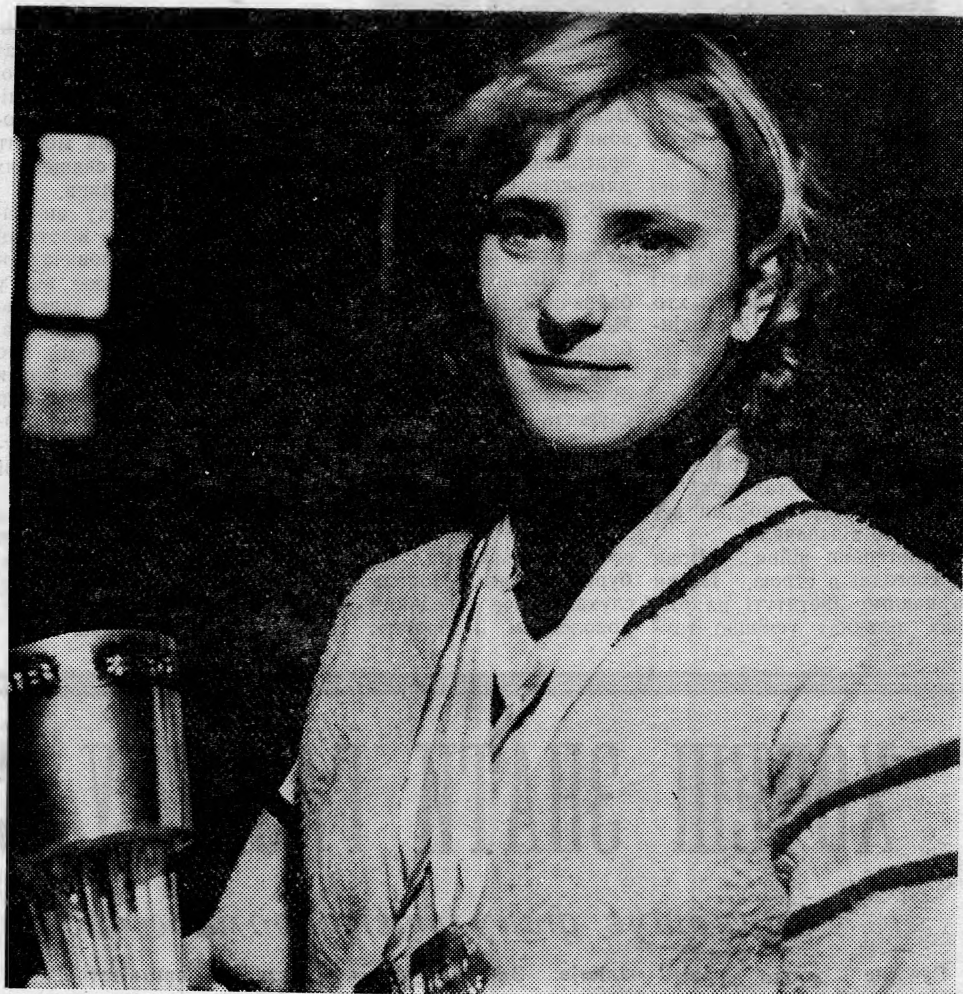
В ході звітів і виборів слід глибоко проаналізувати всі позитивні сторони і недоліки у роботі груп, визначити як справляється з дорученням кожен дозорець.

Роботу груп народного контролю спрямовувати так, щоб поза їх увагою не залишалась жодна ділянка життя і діяльності інституту.

Сила дозорців, запорука успіху їх діяльності — в партійному керівництві. Тому необхідно подбати про партійне ядро, навколо якого гуртувалися б інші дозорці, зміцнити склад груп політично зрілими, принциповими, ініціативними людьми — компетентними і авторитетними, які володіють достатнім досвідом та організаційськими здібностями. При цьому слід керуватися схваленою ЦК КПРС практикою обрання голів груп народного контролю заступників секретарів або членів бюро первинних парторганізацій.

А. ТХОРІВСЬКИЙ,
голова головної групи народного контролю інституту.

ПРИКЛАД БЕРИ З КОМУНІСТІВ

Валентина Ляндебурська не просто студентка. Вона комуніст, Ленінський стипендіат, активістка, спортсменка. Одним словом — улюбленка всього колективу інституту. Тут, в стінах ВПІ, формувала свій характер, здобувала життєвий гарт. Студентська пора — пора юності і дерзання, захоплюючих мрій про майбутнє. Так швидко проле-

тіло п'ять років. Позаду залиши, екзамени, сесії, до яких вона завжди готувалася з особливим старанням. І ось настала найвідповідальніша пора, коли потрібно звітувати про п'ятирічне навчання у вузі. І хоча Валентина твердо впевнена в тому, що її державні екзамени складає на «відмінно», все ж таки хвилюється дівчина. Воно й зрозуміло. Державний екзамен

є державний. Він вимагає від кожного студента максимальної віддачі всіх розумових і фізичних зусиль. Попереду у Валентини цікава робота в одній з галузевих науково-дослідних лабораторій інституту. А поки що першочерговий обов'язок для неї — скласти на «відмінно» всі державні екзамени. І вона прагне до цього всім серцем.

ПОШУКИ, ЗНАХІДКИ, ВТРАТИ

Зимова сесія, яка щойно закінчилась, свідчить про те, що перший семестр 1982-83 навчального року був для викладачів інституту періодом пошуків нових форм і методів навчання, активної боротьби за підвищення успішності.

Як показала практика, активні методи навчання, тобто проблемні лекції, ділові ігри тощо сприяють підвищенню активності студентів на заняттях, дають їм можливість краще засвоїти той чи інший матеріал. Все це в кінцевому результаті дає свої позитивні наслідки. Стопроцентної успішності добилися, зокрема, п'ятикурсники інженернобудівного, радіотехнічного та енергетичного факультетів. Такий же показник і у студентів четвертого курсу цих факультетів на ФАОТ.

Найвищий процент якості знань — 90,2 у студентів п'ятого курсу радіотехнічного факультету. А в групі ЗРТ-78, де куратором був А. Ф. Анжівський, середній бал складає 4,57, якість успішності — 100 процентів. В числі кращих груп по стаціонару йдуть також групи 2 ААХ-78, 4 АТ-78, 1 ЕПП-78 та група 1 ПГС-78.

Найкраще склали зимову сесію студенти енергетичного факультету (процент абсолютної успішності — 97,5 та ФАОТ

НАШ КОМЕНТАР

— 97,1. Найнижчий процент успішності — 90,8 по стаціонару на машинобудівному факультеті (декан Ю. М. Дівеєв).

Це свідчить про те, що деканат, партійна і комсомольська організації, викладачі кофедр послабили свою вимогливість, змирнилися з тим, що окремі студенти пропускають лекції без поважних причин, слабо готуються до занять. Гірше того, грубо порушують норми комуністичної моралі та громадського порядку. Тому й не дивно, що саме з машинобудівного факультету останнім часом відчислено чотирьох студентів за неуспішність та грубе порушення правопорядку.

Серйозний докір варто закинути і на адресу деканату інженернобудівельного факультету, де за підсумками зимової сесії чи не найбільша кількість незадовільних оцінок. Хіба не визнає тривогою той факт, що 189 студентів-стаціонарників інституту склали на «двійку» той чи інший екзамен?

В числі гірших груп варто назвати такі як 5 ПГС-79, 2 ПЕ-81, 4 АТ-81, 2 ТМ-81 та 1 РК-82.

Як показав звіт на ректораті, за останні два роки спостерігається тенденція

до зниження успішності в цілому по інституту. Наслідком такого невтішного становища є те, що група аналізу (керівник групи комуніст, доцент Ю. І. Волков) не виявляє причин низької успішності, не розробляє і не пропонує ефективних рекомендацій для поліпшення справ.

Другою, не менш важливою причиною зниження успішності студентів є те, що за останні два роки в інституті не виконуються плани підвищення кваліфікації викладачів.

Перед учбовою частиною, деканатами, кафедрами і кураторами стоїть першочергове завдання — значно підвищити рівень всієї організаційної і виховної роботи.

Попереду у студентів ще більш напружений другий семестр. Він увінчає, так би мовити, весь навчальний рік. Тому вже зараз, з перших його днів, треба взяти хороший старт в навчанні, активізувати всю виховну роботу серед студентської молоді, підвищити роль кураторів і вимогливість викладачів до тих, хто лінується у навчанні. Ширше впроваджувати в учбовий процес активні методи навчання, окремі методики, зробити все належне, щоб успішно закінчити 1982—83 навчальний рік.

нашу могутню Вітчизну, за її збройні сили — оплот миру і прогресу.

Ветерани... Це слово ми вимовляємо з відтінком особливої гордості і поваги до тих, хто врятував людство від рабського поневолення. Їм, учасникам війни, усі ми вдячні сьогодні за мирне небо, за щастя, вільну працю, безкоштовне навчання.

Зараз в ході Всесоюзного місячника оборонно-масової роботи ветерани Великої Вітчизняної війни активізували свою ідейно-виховну роботу серед сту-

КВІТИ ДЛЯ БАБУСІ

Новела

Йшли солдати, чітко карбуючи вправні кроки. Гімнастерки щільно облягали плечі. Йшли демобілізовані. На станцію. Похідним маршем. І, обганяючи колону, линула у вечірне небо стройова пісня.

На повороті шосе пісня обірвалася. Тільки шуміли запленим листям струнки тополі. Дальше дерев не

плакали тополі, скалічені осколками снарядів.

Закінчилися боеприпаси. Схилив в пустий снарядний ящик закривавлену голову грузин Заліко Махарадзе.

Фашисти реготали, коли йшов назустріч смерті російський солдат. Йшов, стиснувши в правій руці автомата, в диску якого не було жодного патрона. Вони пускали довгі черги над його головою, зліва і справа, а Сашко все йшов і йшов цим свинцевим коридором смерті.

І тоді у одного з ворогів не витримали нерви. Зціпивши зуби, він притиснув до грудей автомата і не відпускав гашетку аж до тих пір, поки не впав на землю радянський воїн.

А потім суворі бійці, знявши вицвілі на сонці пілоти, понуро стояли біля могили, а один з них посміхом вицарапав на камені: «Прощай, Сашко!»

Біля могили не салютували. Салютували в Берліні, біля стін рейхстага...

Це було давно. А тепер був мир і спокій. Тільки тріщали в травні коники та співали в рожевих від вечірнього сонця кущах, влаштувавшись на ніч, птахи.

Біля самого пам'ятника з густої щітки трави тягнулись до сонця три ромашки. Вони відразу впали у вічі — білоголові, з жовтою серединкою, на тонюсеньких ніжках. А

біля могили, як в 1941-му, стояли солдати. Тільки в руках у них не було зброї, а на гімнастерках замість орденів та медалей блищали начищені значки відмінників бойової і політичної підготовки та спортсменів-розрядників. Лише у одного сапера-сержанта виблискувала на грудях медаль «За відвагу». Ніхто з присутніх не знав, за що його нагородили (він був з іншої частини).

Голубі очі сержанта ставали каламутно-сірими, як тільки він переводив свій погляд на ромашки. Раптом він зігнувся і зірвав одну за другою всі три. Вигнувся і став обережно розправляти пальцями ніжні пелюсточки.

— Ти що собі дозволяєш, га? — скинів смуглявий старшина Довженко. — Думаєш, як у тебе медаль, так тобі все дозволено? Ти у кого квіти зірвав? У кого?

Сержант здригнувся, в'яло опустив руку. Впали в траву зірвані ромашки. Нарешті він глухо вимовив: — «Дідусь мій тут лежить... Дідусь...» — на його високий лоб впали і розсіпались руді коси. — «А квіти для бабусі. Просила привезти що-небудь з могили».

Він вигнувся. І всі, хто стояв поруч, стали шукати в густій траві зірвані ромашки.

С. ФЕДОТОВ.

Йде всесоюзний місячник оборонно-масової роботи

дентської молоді. Вони виховують у юнаків та дівчат почуття любові до рідної Вітчизни, вчать їх бути сміливими і безстрашними, готувати в будь-який момент стати на захист священних рубежів Батьківщини.

На цьому знімку ви бачите старшину у відставці Володимира Пилиповича Могилевського. Працює він у ВПІ комендантом навчального корпусу номер два. Та, мабуть, не всі знають про те, як відчайдушно бився з фашистами Володимир Пилипович, звільнюючи столицю Угорщини місто Будапешт. А втім, бойові нагороди, що сяють на грудях у цього безстрашного старшини — свідчення його ратних подвигів в роки Великої Вітчизняної війни.

Всім своїм життям, своєю думлівою працею вони слугують прикладом для молодого покоління, проводять велику роботу по воєнно-патріотичному вихованню студентської молоді, часто виступають із своїми спогадами про ті буремні роки. Молодь їх слухає охоче з великим задоволенням і гордістю за

було. Стояли зчорнілі від часу пеньки і сива ковила сріблястим шовком стелилась до підніжжя висоти з лисою піщаною вершиною.

На вершині — могила. Пам'ятник. Металева зірка на стержні. На кам'яній плиті поспіхом вицарапано: «Прощай, Сашко!»

Стрій розспався. Солдати щільним кільцем обступили могилу.

... Він, Сашко, був молодий. Лише 23 роки світило йому сонце. Десять чекала його дружина і двоохлітній син. Не дочекався... Тут, на безіменній висоті, прийняв командир гармати сержант Олександр Воронов свій перший і останній бій.

Внизу, на шосе, горіли підбиті фашистські танки. Чистим прозорим соком

Г. ПОЛИВАНІЙ,
наш кор.

ХОЧЕШ ЗНАТИ ГАЗЕТНУ СПРАВУ?

Запрошує факультет громадських професій

Сучасне життя навіть важко уявити без журналу, без свіжої, ще пахучої друкарською фарбою газети.

Вони розповідають нам новини, знайомлять з подіями в країні і за рубежом. З газет і журналів ми дізнаємось про все прекрасне, чим багате і цікаве наше життя. І, нарешті, з періодичних видань ми черпаємо для себе нові думки, ідеї, образи, через них пізнаємо передовий досвід і стаємо трішки мудрішими.

В газеті, як на долоні, наше повсякденне життя, робота, навчання, громадська діяльність і навіть особисті проблеми. Недарма ж в перекладі з французької «журналіст» означає «день».

Журналіст... Це слово в нашій країні вимовляється з відтінком гордості. Люблять радянські люди жур-

налістів. За їх нелегку працю, за душевну теплоту і чуйність до людських радостей і печалей, за принципи, непримиренність до недоліків. На ХХІІІ з'їзді КПРС журналісти були названі в числі тих, хто складає золотий фонд партії.

Журналістами були видатні майстри художнього слова — Ломоносов і Пушкін, Белінський і Герцен, Чернишевський і Добролюбов, Короленко і Чехов, Горький і Маяковский... Журналістом за професією вважав себе В. І. Ленін. Він створив істинно наукову теорію комуністичної партійної преси, був редактором багатьох друкованих органів партії, був і залишається геніальним публіцистом епохи.

Ленін вчив, що газета не тільки колективний пропагандист і агітатор, а й ко-

лективний організатор.

Дійсно, чим більше у газети авторів — людей не байдужих, бажаючих поділитися своїми думками, досвідом, навчити новому інших, допомогти у вирішенні тих чи інших проблем — тим вона цікавіша, тим охоче її читають, тим більше вона впливає на формування світогляду читачів.

При редакції газети «За інженерні кадри» відкривається відділення журналістики факультету громадських професій, що діє при інституті. Теоретична підготовка журналістів буде поєднуватися безпосередньо з практикою газетної справи. Слухачі відділення журналістики пізнають одне з найскладніших мистецтв — мистецтво слова. Володіти ним необхідно не тільки гуманітаристам справжнім спеціалістом людини робить всебічний роз-

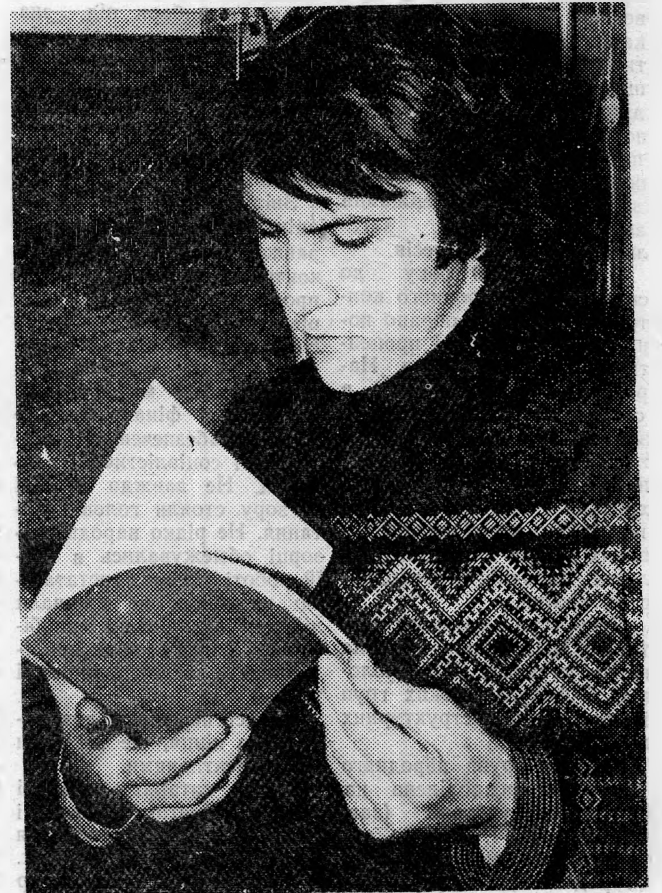
виток. Ми познайомимо вас з газетними жанрами, законами творчості з технологією випуску газети.

На відділення журналістики приймаються поети-початківці, прозаїки і сатирики, художники, члени редколегій стінних газет, всі бажаючі.

Перед слухачами виступатимуть члени редколегії газети «За інженерні кадри», журналісти обласних газет «Вінницька правда» і «Комсомольське плем'я», вінницькі письменники і поети.

Заняття проводитимуться раз на тиждень за домовленістю слухачів. Прийом заяв на відділення журналістики факультету громадських професій до 20 лютого.

За довідками звертатися до редакції газети «За інженерні кадри», аудиторія 0416, четвертий поверх.

Олександр Суворов — давній друг і помічник нашої газети. Навчається він на четвертому курсі енергетичного факультету. Користується заслуженою повагою серед студентів і викладачів. А поважають його за бездоганність. Бо щоб не попросили Сашка — ніколи не відмовить, завжди прийде на допомогу.

О. Суворов — майбутній інженер-енергетик. А ще його захоплює фотографія. Куди б не йшов він: чи на лоно природи, чи просто прогуляється по місту — не роз-

лучається з фотоапаратом. Та важливо не лише навчитись якісно робити знімки. Справжнього фотохудожника відрізняє вміння розпізнавати і вловлювати такі моменти з життя, які на перший погляд недоступні для кожного. Саме ось така спостережливості і характеризує Олександра як фотохудожника. Його етюди, фоторепортажі добре відомі нашим читачам.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА.

СЛІДАМИ НАШИХ ВИСТУПІВ

«На прийомі у всевишнього». Так називався фейлетон, вміщений в нашій газеті за 28 січня цього року. В ньому йшлося про те, що первинні комсомольські організації окремих факультетів послабили увагу до виховання студентів, їх морально-етичної поведінки, виховання у студентській молоді почуття високого громадського обов'язку. Йшлося про випадки лібералізму, байдужого ставлення до порушників громадського порядку і тих, хто погано навчається, плямує ім'я радянського студента, за аморальну поведінку і неуслішність студента другого курсу Р. Хутієва виключено з рядів ВЛКСМ і відчислено з інституту.

Крім Хутієва суворе покарання понесли також Чапайда, Глущенко і Хаджієв. Усі вони також відчислені з інституту.

Отже, деканат машинобудівного факультету вжив самих рішучих заходів щодо ледарів і порушників громадського порядку. Однак стає незрозумілим: як могло трапитися, що Р. Хутієв, навчаючись майже два роки в інституті, не стояв на комсомольському обліку? Чому його портрет, як майстра спорту, до цього часу висить на Дошці пошани нафедри фізвиховання?

І нарешті, хто зірвав з щита газету з фейлетоном і випуск «Комсо-

мольського прожектора», в якому йшлося про ганебний вчинок Р. Хутієва і його друзів?

Хіба ці факти не свідчать про серйозні упущення і прорахунки у виховній роботі серед студентської молоді, про байдуже ставлення до тих, хто своїм поганим навчанням, своєю поведінкою порушує славі традиції нашого інституту, підірвав його авторитет?

Думається — кранку на цьому ставити ще рано. Є над чим задуматись і самим студентам, і комсомольським вождям, і викладачам. Редакція газети «За інженерні кадри» чекає ґрунтовних відповідей на всі ці питання.